

COC-leden aan het woord

Marion Willekens

COC is er dankzij en voor haar leden. Het is jouw stem die we willen laten horen, ook in Brandpunt. Voor dit nummer sprak Brandpunt met Marion Willekens. Marion is 30 jaar en geeft ongeveer 7,5 jaar les in het deeltijds kunstonderwijs. Aan de academie van Borgerhout geeft ze muzikale en culturele vorming (MCV) aan alle leeftijden, van 6- en 7-jarigen tot volwassenen.

KATRIEN VERSTRAETEN

Zelf is ze pas als tiener met kunstonderwijs begonnen, maar het was wel meteen een schot in de roos. "Ik heb een aantal heel inspirerende muziekleraren gehad en zij hebben mij hun passie doorgegeven. Het is vanuit die passie voor het vak en om in hun voetsporen te kunnen treden dat ik ook zelf voor lesgeven heb gekozen. Ik ben geen podiumbeest, maar ik ben heel graag bezig met muziek. Toen ik kunst ging studeren aan het hoger onderwijs, heb ik dan ook meteen voor de opleiding muziekpedagogie gekozen. Het was voor mij heel snel duidelijk dat ik in het onderwijs zou gaan werken."

Haar ouders en grootouders werk(t)en ook al in het onderwijs, dus het was voor haar geen onbekende werkomgeving. "Ik wist wel min of meer waaraan ik me kon verwachten. Mijn mama staat ook nog voor de klas, mijn man geeft les in de derde graad van het secundair onderwijs ... dus ik praat met mijn familie heel vaak over mijn werk. Over het bredere plaatje, maar ook over de dagelijkse klaspraktijk, bijvoorbeeld over de diversiteit in de stadsscholen waar we werken. Het zijn vaak boeiende gesprekken."

Dat leerlingen niet naar de academie komen voor het vak MCV, beseft ze maar al te goed, maar zelf heeft ze het altijd een leuk vak gevonden. "Ik denk dat mijn leerlingen voelen hoe tof ik het zelf vind. Ik wil leerlingen echt graag overbrengen hoe geweldig muziek is. Op het moment dat de puberteit begint, wordt het vak complexer en moeten ze er meer voor studeren, dus dat is een uitdaging, maar jonge kinderen krijg ik altijd mee in mijn enthousiasme. Op lagere schoolleeftijd staan ze er helemaal voor open om muziek te gaan verkennen." Ook leerlingen die ze in het begin wat moeilijker op sleeptouw kreeg, blijven haar de jaren nadien hartelijk begroeten als ze elkaar tegenkomen in de academie. Ze blijft ook nadenken over hoe ze haar lessen kan verfijnen zodat ze al haar leerlingen vooruit kan helpen. "In onze rijke gevarieerde stadscultuur hebben leerlingen verschillende achtergronden en niet allemaal dezelfde mentaliteit, maar ik wil ze wel allemaal graag mee hebben, want dat is ook waar onderwijs om draait: iedereen kansen geven. Daar steek ik met plezier tijd in."

“Wat ik zie en hoor tijdens proeven op het einde van het schooljaar geeft mij altijd enorm veel zin om in september weer opnieuw te beginnen.”

Het enthousiasme dat ze op haar beurt van de leerlingen terugkrijgt, geeft haar enorm veel energie. Dat leerlingen er meestal zelf voor kiezen om deeltijds kunstonderwijs te volgen, ziet ze als een groot voordeel. “De leerlingen zijn vaak gemotiveerd en het is prachtig om hen op weg te zetten aan het begin van hun traject en om hen daarna te zien groeien tot gepassioneerde muzikanten, ook nadat mijn eigen traject met hen ten einde is. Het geeft veel voldoening om te weten dat je hebt kunnen bijdragen aan die passie. Het is zo mooi om hun leerevolutie te zien, tijdens kleine presentaties of grotere projecten. Wat ik zie en hoor tijdens proeven op het einde van het schooljaar geeft mij altijd enorm veel zin om in september weer opnieuw te beginnen.”

Ze is duidelijk trots op haar job. “Ons werk heeft een enorme impact op de hele samenleving. Iedereen komt met ons onderwijs in contact. Dat maakt ook wel dat we vaak en veel commentaar krijgen. Een docent vergeleek het met een belangrijke voetbalwedstrijd: er staan veel mensen aan de zijlijn te zeggen wat zij vinden dat er zou moeten gebeuren, maar wij zijn wel de experts.” Ze zou graag wat meer langetermijnvisie zien bij de overheid. “De politiek speelt uiteraard zijn rol, maar dat durft wel eens ten koste gaan van de geloofwaardigheid van het werk dat er in onderwijs gebeurt.”

Het is dus niet een en al rozengeur en maneschijn. In het deeltijds kunstonderwijs werken veel gepassioneerde en soms eigenzinnige kunstenaars die onderling niet zo veel contact hebben. Er zijn bijvoorbeeld maar weinig gemeenschappelijke pauzes en velen werken in verschillende academies. “Ik ben een aantal jaar coördinator geweest en denk ook graag na op dat overkoepelende niveau. Ik zou liever vaker met mijn collega's willen reflecteren, maar vergaderen is moeilijk wegens een gebrek aan structurele overlegmomenten. De extra taaklast wordt dan niet door iedereen even enthousiast onthaald.” Idealiter komen leerlingen en ouders naar de academie met de juiste inschatting van wat het deeltijds kunstonderwijs is. “Dko is geen gewone hobby. Het is voor mij jammer maar begrijpelijk als leerlingen stop-

pen als het niet aan hun verwachtingen voldoet, maar ik vind niet dat we ons mogen plooiën naar de verwachting dat alles de hele tijd leuk moet zijn. Dat gaat ten koste van ons niveau en onze geloofwaardigheid.” De energie die verloren gaat aan allerlei administratieve taken zet soms ook een domper op het enthousiasme. “Voor een project ben ik uren bezig met het versturen van e-mails naar de ouders van mijn honderd leerlingen. Dat moet volgens mij met de juiste softwareprogramma's echt efficiënter kunnen.” Ze ziet vooral op vlak van de digitale omgevingen nog groeikansen in het dko: het opvolgen van zorgdossiers bijvoorbeeld, of de contacten met de ouders. “Onze academie is de laatste jaren enorm gegroeid, maar de ondersteunende systemen lijken onvoldoende te zijn meegegroeid en schieten wat te kort. Daar gaat kostbare tijd en energie aan verloren, tijd en energie die ik veel liever in mijn lessen zou steken.”

De toekomst baart haar soms ook zorgen, want die ziet er minder rooskleurig uit dan toen ze startte in het onderwijs, onder andere door de pensioenmaatregelen van de huidige federale regering. “Ten opzichte

van mijn grootouders zijn een aantal arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden er flink op achteruitgegaan. De tijd dat het lagere loon in het onderwijs gecompenseerd werd door werkzekerheid, soepele verlofstelsels en een goed pensioen, lijkt achter ons te liggen.” Mensen in haar omgeving vragen haar wel eens of ze dan niet beter buiten het onderwijs werk zou zoeken. “Ik doe het werk enorm graag en het salaris alleen is niet doorslaggevend, maar uiteindelijk heb ik vijf jaar gestudeerd voor mijn diploma van muziekpedagoog. Daar mag wel iets tegenover staan.”

Voorlopig blijft ze even enthousiast verder werken aan de academie en begeistert ze jong en oud. “Ik heb ook al lesgegeven aan de tieners die met muziek starten. De van nature enthousiaste leergierigheid die jonge kinderen hebben voor mijn vak, ontbreekt al eens bij hen. Het is een hele uitdaging om het vak voor hen relevant te houden, maar ik probeer wel altijd in te spelen op wat hen zou kunnen raken en wat hen bezighoudt. Ik probeer vanuit hun wereld te vertrekken om die wereld daarna verder open te trekken. Een van die tieners wou dan uiteindelijk, toen hij in zijn laatste jaar van het secundair onderwijs zat, heel graag hoger kunstonderwijs gaan studeren. Dat een leerling op die korte tijd zo gepassioneerd kan geraken, is fantastisch om te zien. Dat hij aan mij vroeg om hem te helpen om zijn droom te verwesenlijken, die ook ooit de mijne was, was een gigantisch compliment en deed enorm veel deugd.”

Wil je ook jouw stem laten horen en je onderwijservaringen delen in Brandpunt? Stuur dan een e-mail naar coc.communicatie@acv-csc.be en dan nemen wij contact met je op.

Waarom COC-lid?

“Toen ik startte als leraar heb ik me meteen aangesloten bij COC. Ik vind het belangrijk om op de hoogte te zijn van mijn rechten en mijn positie in het onderwijs en COC biedt mij ook de zekerheid dat daar vanuit verschillende perspectieven voor geijverd wordt. Bij het bladeren door Brandpunt gaat er voor mij een venster open naar alle takken van onze Vlaamse onderwijswereld, wat bij mij vaak tot inspiratie, dialoog en reflectie leidt.”